

Kapitány Máté

ERDŐTŰZ

2017-04-13 | NOVELLA

Mondta Gyuri, hogy menjek át hozzájuk délután, Prince of Persiázni, meg Almdudlert inni, meg szénsavas üdítőket, utána pedig böfögve végigmondani az ábécét. Megkérdeztem anyukámat, meddig maradhatok. Majd beszélek a Gyuri anyukájával, hogy hozzon haza vacsorára, felelte ő. A leckét azért megcsináltam előtte, hogy Gyuriéknál csak a játékkal foglalkozhassunk.

A Prince of Persiában a hatodik pályán egy kövér teremőrt kellett legyőzni, de hiába volt kövér, mindig levert minket. Gyuri totál kiakadt, basszuskulcs, basszuskulcs kiabálta, a szomszéd szobából át is sziszegett a papája, hogy ejnye, fiam, vigyázz a szádra! Újra és újra próbálkoztunk, mutatóujjunkkal villámsebessen nyomkodva a billentyűt. Ez a technika másik játékokban jól működött, ott különböző sportágakban lehetett versenyezni, és legtöbbször a jobbra és balra nyilakat kellett örülden nyomogatni. Itt semmire sem mentünk vele. A kövér teremőr ismét lekaszabol. A fehér ruhás, buggyos nadrágú herceg rongybábuként hullott a földre, aztán megint és megint. Felváltva ültünk a géphez, amíg egyikünk harcolt, a másik térdén állva imádkozott, volt, hogy a fehér Istenhez, volt, hogy Allahhoz, ahogy A koppányi aga testamentumában láttuk. Figyelj, mondta halkán Gyuri, amikor a herceg újra holtan esett össze, nem játszunk inkább a Mortal Kombattal? Nem, mondtam eltökélten, ezt a disznót le kell győzni. Éreztem, ha feladjuk, a teremőr túlnő a játékon, rajtunk, mindenben, bekerül az álmainkba, és a fejünkben kacag majd döcögősen, rengő hassal. Jó ütemben kell védekezni és visszatámadni, ez a kulcs, mondtam. Újra és újra nekiveselkedtünk. Hiába. Lehet, hogy programhiba, szólt Gyuri, lehet, hogy nem is lehet lenyomni ezt a dagit. Csöngettek. Gyuri mintha büntudatosan pislantott volna. Ki az, kérdeztem, miközben újraindítottam a pályát. Biztosan Miki, őt is áthívtam. Összeugrott a gyomrom, mint egy zacskó. Utáltam Mikit, féltém tőle, undorított, és tudtam, hogy amint megjelenik, leblokkolok, másképpen viselkedem, mint szoktam.

ne hívj így!

Gyuri kiment, én a szobában maradtam. Ültem a gép előtt, hallgatóztam. Nyílt az ajtó, Miki harsányan köszönt Gyuri szüleinek, hangjában önbizalom, behízselés és gúny bujkált, aztán, ahogy távolabb értek a szülőktől és közelebb a szobához, ahol ücsörögtem, már egészen más hangon szólt Gyurihoz, hogy mi van, Gyugyó, már megint olyan fingszagod van. Beléptek, úgy tettem, mintha lekötne a játék, mintha észre sem venném Miki érkezését. Hátha így nyerek néhány Miki-mentes másodpercet. Hátha így nem szól be rögtön. Egyszer csak nekicsapódott valami a hátamnak. Miki dobott meg Gyuri R2D2 műanyag figurájával. Gyuri imádta azt a figurát, most mégsem szólt. Sőt, mintha zavartan röhögcsélt volna. Áruló, dűnnyögtem, de nem hallották. Szevasz, Miki, mondtam aztán, továbbra is hátat

fordítva nekik. Miki odacsörtetett a géphez, ledobta magát mellém. Mivel játszol, mütyür? Az osztályban sokan azt hitték, hogy a mütyür kedves becenév, többen át is vették Mikitől, pedig ő azért nevezett így, mert egyszer az uszodai öltözőben lehúzta rólam az úszógatyát, pont mikor a hideg vízből jöttem ki, és megjegyezte, hogy micsoda mütyür kis fütyim van. Ezerszer mondtam már, hogy ne hívj így! A teremőr újra ledöfött. A herceg, ki tudja, hanyadszorra, tehetetlenül roskadt a földre. A dagadtat kell lenyomni, mi, kérdezte Miki, és válaszomat meg sem várva félrelökdösött a géptől. Na, várjál csak, megmutatom, hogy kell. Persze, suttoztam, azt se tudod, mi ez, ki az a Jaffar. Miki vigyorogva irányította a herceget, direkt jobbra, balra futkosott vele, mintha ezzel is bosszantani akarna, közben meg szinkronizálta a herceget, hogy jaj, bazdmeg, jaj, merre menjek, erre vagy erre, totál eltévedtem, gecí. Bántotta a fülemet a szó. Mint egy szúrás, hányingerkeltő gyomorszájútés, de tény, hogy Miki ki meri mondani, és ez szörnyű nagy hatalmat ad neki. Aztán megunt az ide-oda futkosást, a hülyéskedést, közömbös pofával indult a jó irányban, elérte a kövér teremőrt, és megdöglesz, koca! felkiáltással fél perc alatt megölte. Összenéztem Gyurival. Láttam, ő is döbbenet figyel. Ahogy Miki fütyörészve végigvitte a pályát, nem tudtam másra gondolni, mint hogy nincsen se fehér Isten, se Allah, se Buddha, nincs itt senki, aki meg tudta volna akadályozni ezt a szégyent. Bámultuk Mikit, ő hanyagul hátradőlt a székből, elrúgta magát a számítógép-asztaltól, és végigmért minket. Figyelj, Gyugyó, ne gépezzünk már, tök jó idő van, menjünk ki a sziklához! Gyugyó, mintha ő is csak levedlett bőre lenne önmagának, ernyedten bólintott, oké, én benne vagyok. Próbáltam Gyuri felé villogtatni a szemem, hogy szavak nélkül is megértse, nem erről volt szó, nem ezért jöttem át, de ő rám se nézett, szerintem szégyellte magát. Gyere te is, mütyür, vakkantotta Miki, ügyesen elérve, hogy úgy érezzem magam, mintha kötélén húzott konzervdoboz volnék az autójuk lökhárítójához kötve. Nem tudom, miért, tényleg nem tudom megmagyarázni, de igent mondtam. Nem volt más választásom, mert a természet így osztotta ki a lapokat.

Gyuri szólt az anyukájának, hogy még kiugrunk a sziklához, de vacsora előtt mindenképpen visszajövünk. Gyuri anyukája beleegyezett, hozzátéve, hogy tényleg siessünk, mert megígérte az én anyukámnak, hogy hazavisz. Legszívesebben azt

mondtam volna Gyuri mamájának, hogy tessék most hazavinni, én nem akarok a sziklához menni a fiúkkal, de ezt gyávának, mütyürösnek éreztem. Elköszöntünk hát, és követtük Mikit.

A sziklához kiskorunktól rendszeresen kijártunk. Kezdetben tollasozni és papírsárkányt eregetni, később csak kifeküdvé beszélgetni, kvarcórával játszani, vagy a közeli erdőben számháborúzni. Szép volt innen a kilátás és tiszta a levegő, a kerületi gyerekek kedvenc helye. Követtük Mikit, fel a sziklára. Tudtam, most nem focizunk, valami egészen új következik, valami, ami Mikiből ered, ezért egyszerre izgalmas és borzasztó. Jól kiizzadtunk, mire felértünk a tetőre. Miki leült a földre. Nekem elsőre az jutott eszembe, amit apám szokott mondani, hogy „R-es” hónapban nem ülünk le a szabadban, de amikor Gyuri letelepedett, én is helyet foglaltam a csontos talajon. Néztük a várost, a környező fákat, a nap ereszkedni kezdett, vörösödő fénye kellemesen melengette az arcunkat. Még mindig izgultam, de ez zsibbasztó megnyugvással keveredett. Láttátok a tegnapi Juve meccset, kérdeztem őket, hátha így sikerül irányítanom az eseményeket. Gyuri azt mondta, igen, a Del Piero megint mit művelt, láttam rajta, ő is megkönnyebbül, hogy ismerős terepen maradhat. Miki szótlanul ült, és míg mi a fociról beszélgettünk, övtáskájából cigipapírt és dohányt vett elő. Újra előtört a belső remegés. Miki, ahogy a cigit tekerte, rám pillantott. Neked is tekerjek egyet, mütyür? Hülyeség, dörmögtem vörös nyakkal. Miki vállat vont. Gyugyó? Gyuri, mintha most másik Gyuri lenne, halkan igent mondott. Ahogy elvette Mikitől a cigit, ahogy rágyújtott, ahogy a cigit tartotta és a füstöt kifújta, éreztem, nem először cigizik. Idejárnak Mikivel. Itt bagóznak, ez a közös programjuk. Gyuri és Miki szívták a cigit, a füst, mintha egymáshoz láncolta volna őket, én meg várok, mint egy kirekesztett idióta. Persze felállhatnak, visszamehetnek egyedül Gyuriékhoz, akár be is köphetném őket. De az nem én lennék. Nem játszunk szerepjátékot, vetettem fel, de oly kevés meggyőződéssel, hogy nem is vártam választ. Aztán odafordultam Mikihez, és kértem tőle egy cigit. Elvigyorodott. A vigyor most nem tűnt gúnyosnak, inkább mintha nagy kő esett volna le a válláról. Jól van, Peti, rikkantotta, és talán először szólított a nevemen. Jól van, persze, ne maradj ki a jóból!

elpöcköltük

A füst kaparta a torkomat, és rossz ízt hagyott a számban, de nem köhögtem, nem váltam nevetségessé. Nem beszélgettünk a Warcraftról, a suliról se, hangtalanul szívtuk a cigit. Nem éreztem büntudatot. Mire hazaérek, a cigiszagot úgysem érzik rajtam. Ettől még ugyanaz az ember vagyok, aki voltam. Ugyanaz az ember. Ebben azonban nem voltam biztos. Végül is csak egyetlen szál cigit szívtunk el. Aztán még ücsörögtünk egy darabig. Miki már nem tűnt olyan rémisztőnek, olyan nagyon másnak. Elpöcköltük a cigit. Sötétedett, lefelé tehát óvatosabban ereszkedtünk. Megbotlottam, Miki ügyesen elkapott. Vigyázzál, mert úgy jársz, mint az a dagadt teremőr. Nevettünk. Odalent, ahol Gyuriék utcája indult, csak ott villant belém, hogy nem nyomtuk el rendesen a csikket. Egy pillanatra még az is megfordult a fejemben, hogy visszafordulok, fel, újra a sziklához. De akkor nem érnék haza időben. Mentünk hát tovább.

Gyuri anyukája kicsit gyanakodott. Ahogy ült a volánnál, én meg mellette, mintha szaglászott volna. Jól éreztétek magatokat, kérdezte. Jól, válaszoltam, és a kocsi ülése egyszeriben kisebb lett, mint egy hete, amikor ugyanígy Gyuri mamája vitt haza. Milyen ez a Miki, faggatott, kicsit vadnak tűnik, nem? Megvontam a vállam. Nincs vele baj, feleltem. Kicsit talán hangos. Büszke voltam magamra. Kiálltam Miki mellett, a sok szemétkedés ellenére.

Jó volt Gyuriéknál, kérdezte otthon az én anyám. Jó volt, bólintottam. Anyukám az arcomat fürkészte. Történt valami? Megállt bennem az ütő, de aztán elmosolyodtam, és elmondtam, hogy nagy nehezen tudtuk csak legyőzni a dagadt teremőrt a Prince of Persiában. Nem voltam éhes. Lezuhanyoztam és lefeküdtem. Nagyon sokáig nem tudtam elaludni. Hallottam, ahogy a szüleim odakint szöszmötölnek, susmorognak, hallottam, hogy ők is fürdenek és lefeksznek. Életemben először később aludtam el, mint ők. A szobám ablakán át láttam a hajnali szélben hajladozó faágak árnyait. Vártam a távoli tűz lidércfényét. Vártam, vártam, amíg odakint világosodott. Akkor végre letapadt a szemem, és mély, kavargó álomba dőltem hanyatt.

Reggel vettem észre a foltot a nadrágomon. Nem pisiltem be. A pizsamanadrág ragacsosan tapadt a combomhoz. Kicsempésztem a fürdőszobába, kefével és szappannal kisikáltam belőle a foltot, és kiterítettem a radiátorra.

Együtt reggeliztünk, szombat volt. Jókedvűen beszélgettünk, de volt bennem valami szúrós érzés. A konyhából szólt a rádió. Éppen az Álomhajót játszották. A falióra pillantottam. Mikor a hírek jöttek, csendben felálltam az asztaltól, a konyhába mentem, és felhangosítottam a rádiót. Nem beszéltek erdőtűzről.

Másnap újra meghallgattam a híreket. Aztán mindennap. A szüleim csodálkoztak, de tetszett nekik, feltételezték, hogy már felelősségteljesebben gondolkodom. Sosem beszéltek erdőtűzről. Egyik nap aztán odaálltam anyukám elé, és bejelentettem, hogy

másnap délutánra meghívtam Mikit az osztályból. Anyám arca elkomorult. Pont Mikit? Nagyon rosszakat hallottunk róla Jutka nénitől. Hirtelen felmordultam. Jutka néni mindenféle hülyeséget beszél. Faképnél hagytam anyámat.

egy ork és egy tünde

Másnap átjött Miki. Kicsit őt is meglepte, hogy hívtam. Először nem is szóltunk egymáshoz, zavarban voltunk. Mint amikor két világ találkozik. Mondjuk egy ork és egy tünde. Aztán azt mondtam, gyere, Miki, menjünk ki a sziklához. Beleegyezett.

Ült a csontos földön, én a korábban eldobált csikkeket kerestem. Nem voltak sehol. Valaki összegyűjtötte? Az erdő teljes pompájában zöldellt. Figyeltem a kevély fákat. Ezek a tölgyek és platánok azt sugallták, minden örök és változatlan, minden megy tovább ugyanúgy. Adj egy cigit, Miki, szóltam türelmetlenül. Miki felvonta a szemöldökét. Nyugi van, Petike! Tessék! Kikaptam kezéből a cigit és sietősen szívni kezdtem. Aztán elpöcköltem, ezúttal sokkal távolabbra. Felhúztam Mikit, és rángattam lefelé a lankás hegyoldalon. Lassítsál már, fiam, kiáltotta, mi a szar ütött beléd? Elengedtem a karját. Szaladtam lefelé. A futás felszabadított. Kiszakadt belőlem egy üvöltés. Talán füst volt mögöttem, talán pattogva futott végig a tűz a gallyakon, talán madarak menekültek az ég felé. Miki loholt utánam, várjál már, lihegte.

Nem lassítottam.

kép | Roman Bodnarchuk, adobe.com